

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Βύρων και το παράσημο

Ίδου ένα, έντελως άγνωστο στους Έλληνας, ανέκδοτο της ζωής του Βύρωνος.

Λίγες μέρες ύστερα από την πολύνεκρη μάχη του Βατερλώ, ο μέγας ποιητής έπισκέφθη το πεδίο της μάχης γεμάτο άκομη από άταφα πτώματα. Ο Βύρων ταραγμένος και σκεπτικός περπατούσε μέσ' από τους νεκρούς, όταν έξαφνα διακρίνει στο στήθος ενός σκοτωμένου Γάλλου αξιωματικού τον Άστέρα της Λεγεώνας της τιμής, ματωμένο και λασκαρμένο στην άκρη. Ο ποιητής έσκυψε, έπληξε το παράσημο για ένθυμο και έφυγε.

Αργότερα όταν έμεινε στη Γενεύη, ο Βύρων έγραψε δυό θάλας. Ή μία έχει τον τίτλο «Βατερλώ», ή άλλη «Στον Άστέρα της Λεγεώνας της Τιμής». Σε θερμούς στίχους άνέφερε πώς εύηκε το παράσημο και έκλαιγε για τον άγνωστο σκοτωμένο αξιωματικό.

Λίγους μήνες μετά τη δημοσίευση των στίχων ο ποιητής έλαβε έπιστολήν με βασιλικά σήματα. Ο Βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 18ος του έγραψε ότι εδιάρθε την φήμη, έσυγκινήθηκε και του άπένευε το παράσημο του Άστέρος. «Και έτσι, έτελείωνε το γράμμα, το παράσημο του έντίμου νεκρού μπορεί να μετατεθί από την τάξη σας στο ποιητικό σας στήθος».

Έπέρασαν χρόνια. Ο Βύρων ήλθε ν' αγωνισθή ύπέρ της Έλληνικής έλευθερίας και έβρεσε μαζί του πάντα το παράσημο. Λίγες μέρες πριν πεθάνη στο Μεσολόγγι, έκίλεσε κοντά στο κρεβάτι του τον φιλέλληνα Ίταλο αξιωματικό Μεγκάλυτο και του έδωσε τον Άστέρα να τον φυλάξη. Το ιστορικό παράσημο βρτζικεται τώρα στους κληρονόμους του Ίναλου οι όποιοι ζουν στη Βενετία.

ΑΝΑΤΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΑΡΧΙΡΑΒΒΙΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Κάποτε ένας έβραϊός και ένας ρωμηός συζητούσαν για την έξυπνάδα της φυλής των και ο καθένας φυσικά ύποστήριζε ότι ή ράτσα του εινε ή έξυπνότερη.

— Έγώ, ειπε ο ρωμηός, γνωρίζω άνθρωπο που μπορεί να σε κάμη να σκεπτεσαι το άνάποδο άπ' ότι βλέπεις...

— Νά μου τον φέρεις, ειπε ο έβραϊός.

— Θα σου τον στείλω, ειπε ο ρωμηός. Εινε ο Πατριάρχης.

Ο έβραϊός έτρεξε άμέσως στον άρχιραββίνο και και του διηγήθηκε το στοίχημα του ρωμηού. Έγινε άμέσως συμβούλιο και άποφασίστηκε να δεχθί ο ίδιος ο Ραββίνος τον Πατριάρχη.

Ο έβραϊός ξαναβρήκε το ρωμηό και του έκαμε γνωστή την άπόφαση του άρχιραββίνου. Ωρισε λοιπόν την συνέντευξι για την έπομένη μέρα.

Ο ρωμηός έτρεξε άμέσως και ντύθηκε σάν Πατριάρχης, πήρε μια πατερίτσα, μήτσε σ' ένα άμάξι με την άκολουθία του και παρουσιάστηκε στον άρχιραββίνο.

— Μου ειλαν, του λέει τότε ο Ραββίνος, ότι έχεις από το Θεό το δωρο να κάνης τον άνθρωπο άλλα να βλέπη κι άλλα νό σκέπτεται ;

— Και βέβαια, ειπε ο ψευτοπατριάρχης.

— Λοιπόν, τι σκέπτομαι εγώ αυτή τη στιγμή ;

— Νά σου το πώ, χαχάμη μου. Σκέπτεσαι ότι έχεις αντίκρυ σου τον Πατριάρχη των Ρωμηών.

— Αυτό έννοείται, ειπε ο Άρχιραββίνος.

— Και όμως εσαι γελασμένος.

Και έβγαλε άμέσως την ψεύτικη γενειάδα του.

Ο Άρχιραββίνος έμεινε κόκκαλο ! Κι' από τότε λύθηκε το ζήτημα ποιά φυλή από τις δυό εινε ή έξυπνότερη...

έπροξέη ποε. Ο Νικόλαος Χαπάδος κλάιγοντας του ειπε : Δέν πειράζει. Έγώ σέ συγχωρώ με όλα μου την καρδιά. Είθε να σέ συγχωρήσθ και ο Θεός !

Υποσχέθηκα σόν προστατενόμενό μου να φροντίσω ν' άπαλλαγί και από το έπόλοιπο της ποινής και να βγί έλεύθερος.

Αμέσως διεδόθη ή φημη της έπισκεψέας μου στας φυλακάς, όλοι ήδελαν να με ιδούν, ενώ δέ έπρόκειτο να κατεβί τη μεγάλη σκάλα συνοδευόμεν ή από τη Διευθυντή και από το Χαπάδο, έλοι οι κατ'όμοιοι έγονάτιναν με σεβασμό σελ διάδρομο και σελ προσάλιο και έβγαλαν τα κασέτα τους. Ή συγκίνηση που με έπιασε εινε άπερίγραπτη... Τό δάκρυα έπλημμύρησαν τα μάτια μου.

Αργότερα έπέτυχ ην άποφυλάκιση του Χαπάδου, ο όποιος όταν έπήγαιν ι στή Μαδρίτη έτρεχε να με έπισκεψή. Έπαίριε το διαρκές ειςιπήριό του και κάθε βράδυ με χειροχοροτούσε σά δαιμονιομένος. Στά διαλείμματα διηγείταν την τραγική ιστορία του και σέ κείνος που δέν ήδελαν να τον άκούσουν, έλεγε : Μά δέν θυμόσατε σι εμουν κίολας σελ έκκλησάκι των φυλακών με τον παπά που με έξομολογούσε ;... Δέν εινε αυτή που μ' έωωσε από το θάνατο ; Καί έτελείωνε τη διήγησή του με φωνές :

— Ζήτω ή Άδελτάς Ριστόρη ! Ζήτω ή μεγάλη καρδιά της Ριστόρη !.. Ζήτω ή θάνατη καλλιτέχνις !..

ωρειο. Με παρεκάλεσαν να περιμένω λίγο σελ σαλονάκι τδ σνεχόμενο με τδ θεωρείο της Βασιλίσσας, όταν άξαφνα άκουσα συγκινημένες φωνές, θρήνους και συρροή άνθρώπων. Έμαθα δέ δι ένας ασύλικός, αντίθετος του Ναρβαέθ, για να τον στενωχωρήσθ με μια δυοσχεση ένέγγυα, ήθέλησε να εισαγγήφ άποτόμως σελ θεωρείο της Βασιλίσσης την άδελφή του Χαπάδου, άλλ' ότι έκείνη τη στιγμή ειχε φάσει ο Ναρβαέθ και ή άπόπειρα άπέτυχε... Ός τόσο ή Βασιλίσσα, ταραχθείσα από τα κλάματα και τις φωνές και άδύνατη όπως ήταν, ως έγκυος του Άλφόνσου ΙΒ' που έγεννήθη ύστερ' από λίγους μήνες, έλιποθύμισε. Μόλις όμως συνήλθε, έζήτησε να με ιδί, παρευθύς δέ με έπιασαν σελ θεωρείο της Βασιλίσσης, άσπάζομαι τα χέρια της και φωνάζω :

— Μεγαλειότη, χρίση ύπέρ του Χαπάδου ! Συγκινήθηκε από τις ήκειές μας. Έκείνος πραγματικώς έσφαλε, άλλ' ή Ύμετέρα Μεγαλειότη άς συγκαταβί να κρίνη για μια στιγμή με έπιεικεια τδ δυοσχεσιμένο που ή όμη των παρθεσε από τη θανάσιμη προσλήη που του έκανε ο λοχίας μπροστά σελος συνάδέλφους του... Χαρίστε τη ζωή σ' ένα ύπικό σας πειθαρχικό, άνδρειο, έτοιμο να χύσθ τδ αίμα του για τη Βασιλίσσά του. Αν ή μικρή μου άξία ειχε την τιμή να προσελκύσθ τη συμπάθεια της Ύμετέρας Μεγαλειότητος, δώστε μου τη χρίση αυτή, που σίς ζωί με ένωμένα τα χέρια !

Συγκινημένη ή Βασιλίσσα, άπάντησε :

— Ήσυχάστε, κυρία... ήσυχάστε... εγώ θα έπιθυμούσα... άλλ' ο Πρωτοπονοργός διαβεβαιώνει ότι...

Έτόλμησα να την διακόψω :

— Αν ή Ύμετέρα Μεγαλειότης καταδεχθί να δείξη την όμνη της εδγενικής καρδιάς της, ο φιλάθλιωπος Πρωτοπονοργός δέν θα έχη βεβαίως τη δύναμη ν' άντισταθί.

Τη στιγμή έκείνη ο Ναρβαέθ έπροχώρησε ένα ρήμα μπροστά και έταπεινώσε το κεφάλι σέ σήμα συγκαταθέσεως.

Τότε ή Βασιλίσσα σφίγγοντάς μου τα χέρια, με σήκωσε από χάμον...

— Λοιπόν, κυρία, ναι, θά... θα του δώσουμε τη χρίση...

Έγώ άκούγοντας τδ θόρυβο πούκανε τδ κοινον για την έξακολούθησ της παρατίσεως, με την καρδιά γεμάτη χαρά, άπεχαρήτοσα τη Βασιλίσσα.

— Τι διαφορετικές τραγωδίες παίζονται άπόψε ! Νά τούλλάχιον μια που έχει εύχάριστη τη λύση, μου ειπε. Έπειτα έπήρε μια πέννα, ύπέγραψε τη χρίση, την ότσίαν ένας έλαοπιστής της Βασιλίσσης έτρεξε να φέρη σόν κατάδικο.

Σελ μεταξί όμως ή φημη των διαβημάτων μου ειχε σκορησθεί σέ όλο τδ θέατρο, Τό πλήθος με περιέμενε μπροστά στή σκάλα του Βασιλικού θεωρείου. Κατέβηκα τδ σκαλοπάτια σάν να ειχα φτερά, φωνάζοντας :

— Ισπανοί, χρίσι, χρίσι, έδόθη χρίσι !..

Έτρεξε σελ σκηνή.

— Απάνω την αβλία !.. έφώναξα. Μόλις φανερώθηκα σελ κοινόν, έξοπισσε θύελλα χειροχορηγημάτων και ζωικραυγών. Ο κόσμος ειχε τρελλαθεί από ένθουσιασμό. Μέσα σις ζωικραυγές του τδ όνομα της Βασιλίσσης συνεχέτο με τδ δικό μου. Έγώ όμως με σήματα έδε χνα δρι « Έκείνην όφείλοντο σι εύχαριστία. Άλλ' ή Βασιλίσσα όρθία έφώναξε : « Όχι, όχι, σ' ασίτην !.. »

Ήσο ή άποθέωσις μου. Σελ Βασιλίσσα της Ισπανίας όφείλω τις συγκινητικώτερες στιγμές της ζωής μου. Ή πέννα με την όποιαν ύπεγράφη ή χρίση του ύπερφάνου στρατιώτου και την όποιαν άργότερα μου έδώριον, εινε για μένα και τα παιδιά μου μια ιερή άνάμνησις.

Άλλ' αν και έχαρίσθη ή ζωή σελ στρατιώτη έκείνο, ή ποιητή του δυως, για να μη γείνη παράβασις των στρατιωτικών νόμων μετεβλήθη σέ Ισοβία δεσμά μέσα σελ φρουρίο Άλκαλά. Έν τούτοις, μετά τη γέννησι του πρίγκιπος των Άστουριών, έζήτησε μετριασμό της ποινής, ή όποια έτοι έμετριάσθη σέ ζην έτών φυλάκιση. Αργότερα, όταν ζαναπήγα στή Μαδρίτη, ήθέλησα να γνωρίσω τδ δυοσχεσιμένο έκείνο στρατιώτη. Τα γράμματα που μου ειχε στείλει, χωρίς ποτέ να με ιδί, μου έδειχταν ότι ήταν άνθρας όγαθής καρδιάς τίμιος και εδγνώμων.

Όταν έφθασα σελ κατ'όνομα των φυλακών με τδ σύζυγό μου και μ' έναν παλιό μας φίλο, έμπήκα σελ διαλεκτήριο, όπου φανερώθηκα μπροστά μου ο Νικόλαος Χαπάδος. Έφερε τη σιολή των καταδικών, ειχε σκυμένο τδ κεφάλι και έντριφούριζε σπασμωδικά σελ χέρια τδ κασέτο του. Έπειο σελ πόδια μου, έπίλησε με παραφορά την άκρη του φορέματός μου και για άρκετή ώρα δέν μπορούσε να προσφέρη λέξι από τη μεγάλη του συγκίνηση Τέλος, ειπε :

— Μία μάντρε κοζέριδα ! δηλαδή : « Άγαπήη μου μητέρα Ισπανία !

Όλοι οι παρόντες ένάκρουσαν. Και εγώ εινε άδύνατον να παρασθώω πόσο συγκινήθηκα. Ο Διευθυντής των φυλακών με έλληποφύρισε ότι ο προστατενόμενος μου έδειχνε άριστη διαγωγή και για τούτο τον άγίπουσαν όλοι. Ή Διεύθυνσι, τού ειχε αναθέσει την έποπτεία των άλλων φυλακισμένων, οι όποιοι γενικώς τον έσέβοντο. Όταν δέ άφισε της δυοσχεσίας του λοχίας άρρώστισσε βαρεία, κατά την ώρα του θανάτου του τον έζήτησε για να του ζητήσθ συγγώνη για τδ βάσινα που του